

Arrest

nr. 252 716 van 14 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7/A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. KALIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 9 november 2015 en dient op 9 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 oktober 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 27 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 6 februari 2020 met nummer 232 295 vernietigt de Raad de bestreden beslissing.

Op 7 oktober 2020 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord. Op 19 oktober 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit het dorp Mansoor Kalai, gelegen in het district Qarghayi in de provincie Laghman. U woonde daar met uw ouders en uw drie broers. Uw vader overleed tien jaar geleden op natuurlijke wijze. U bent verloofd met F. W. (...), die eveneens afkomstig is uit uw dorp, maar daarna verhuisde naar Jalalabad.

Eind 2012, begin 2013 kocht u een voedingswinkel in Mansoor Kalai, waar u werkte tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Twee dagen voor uw vertrek vond een gevecht plaats in Zangora tussen de taliban en het Afghaans Nationaal Leger. Toen u de volgende dag uw winkel wilde openen, werd u meegenomen door het leger naar het districtshuis. Daar werd u ondervraagd door de nationale veiligheidsdienst (NDS) in verband met de gevechten in Zangora. U werd gevraagd om te zeggen welke mensen u herkende uit een reeks foto's. U verklaarde drie personen te kennen die in uw winkel kwamen en u kwam te weten dat ze gedood waren tijdens het gevecht de dag voordien.

De dorpsouderen kwamen naar het districtshuis omdat ze op de hoogte waren dat u door het leger was meegenomen. Daarop kon u naar huis gaan, maar u moest zich de volgende dag terug aanbieden. Toen u de volgende ochtend terug ging naar het districtshuis, ging de malik van het dorp met u mee. U moest opnieuw aanduiden op de foto's wie u kende. Het NDS verdacht u ervan banden met hen te hebben omdat ze in uw winkel rondhingen. U verklaarde dat dit niet het geval was. U werd gevraagd om uw winkel opnieuw te openen en informatie over de taliban door te geven aan het NDS.

Die nacht werd er een dreigbrief naar uw huis gebracht. Uw oom langs vaderszijde vond de brief de volgende ochtend en ging ermee naar het districtshuis om hem te laten lezen. Uit de brief bleek dat de taliban naar u op zoek was omdat u informatie doorgaf aan de overheid. U moest zich aan hen overleveren. Toen uw oom langs moederszijde hiervan op de hoogte werd gebracht, bracht hij u naar Jalalabad. U vertrok diezelfde nacht richting België.

U verliet Afghanistan in augustus 2015 en na een reis van ongeveer vijftig dagen kwam u aan in België op 9 november 2015. Op 9 december 2015 diende u een verzoek om internationale bescherming in. De vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming werden u geweigerd op 27 oktober 2017. U ging tegen deze beslissing in beroep op 27 november 2017 en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) vernietigde de weigering van de subsidiaire bescherming op 6 februari 2020. In 2017 werd uw oom door de taliban gedood omdat hij u naar het buitenland gestuurd had. Na zijn dood verhuisden zijn vrouw en kinderen naar het huis van uw moeder. In 2019 werd uw broer K. (...) benaderd en bedreigd door de taliban omdat ze u wilden vinden. Uw broer werd doodgeschoten toen hij aan de taliban probeerde te ontsnappen. Uw andere broer J. (...) ging weg omdat de taliban hem bedreigden en wilden rekruteren.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban en drie enveloppes waarin deze documenten werden opgestuurd, neer. U legde ook een brief van het districtshuis neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er zijn elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in grote mate aantasten. Zo legde u verscheidene tegenstrijdige verklaringen af. Ten eerste verklaarde u op uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) situeert u het gevecht waarin één van uw vaste klanten om het leven kwam ongeveer twee of drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Op uw gehoor bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat het gevecht waarbij deze persoon om het leven kwam twee dagen voor uw vertrek plaatsvond (CGVS 02.10.2017, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweerde u dat u op uw eerste persoonlijk onderhoud zei dat ze uw klanten waren sinds drie of vier maanden, en dat dit incident twee dagen voor uw vertrek plaatsvond (CGVS 02.10.2017, p. 20). Deze uitleg is niet afdoende om bovenstaande tegenstrijdigheid te kunnen verklaren, en dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens zei u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat één van uw vaste klanten om het leven gekomen was (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Toen er op het CGVS werd gepolst naar het aantal klanten die beschoten werden, verklaarde u dat er drie van hen beschoten werden (CGVS 02.10.2017, p. 19). Gevraagd of deze allemaal overleden waren, zei u dat u er naartoe ging, dat u foto's werden getoond en dat u enkel zei dat u die en die en die persoon kende (CGVS 02.10.2017, p. 20). U zei tevens dat toen u de volgende dag ging, dat u gezegd werd dat u banden had met deze mensen (CGVS 02.10.2017, p. 20). De vraag herhaald, verklaarde u dat u wist dat H. (...) gedood was, maar dat u het niet wist van de andere twee (CGVS 02.10.2017, p. 20). Hierop werd u gezegd dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had verklaard dat er één van uw klanten werd gedood, waarop u plots uw verklaring aanpaste (CGVS 02.10.2017, p. 20). U zei toen dat u niet zei dat het één persoon was, maar drie, en dat u zei dat nog één persoon in leven was (CGVS 02.10.2017, p. 20). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang u wordt geconfronteerd met eerdere verklaringen, ondergraaft in grote mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder verklaarde u in uw eerste persoonlijk onderhoud bij DVZ dat u werd uitgenodigd op het politiecommissariaat (zie vragenlijst CGVS, p. 2). In uw verklaringen op het CGVS zei u echter dat u naar het districtshuis moest gaan, waar u ondervraagd werd door de politiecommandant (CGVS 02.10.2017, p. 20-21). Gevraagd of u ook ondervraagd werd door het leger, antwoordde u dat er enkel politie en NDS aanwezig is (CGVS 02.10.2017, p. 21). Gepolst of de vragen u gesteld werden door de politie of het NDS verklaarde u dat het NDS was die u vragen stelde (CGVS 02.10.2017, p. 21). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor niet had verklaard dat u door de NDS werd ondervraagd, zei u dat ze u zeiden om de hoofdlijnen te zeggen, dat de tolk het u ook zei en dat u moe was van het reizen (CGVS 02.10.2017, p. 21). Toen u dan werd verteld dat het u geen extra tijd had gekost om dit te zeggen, verklaarde u dat u niet weet wat de tolk vertaalde, dat u zei dat u gebracht werd door het leger en dat het NDS u de vragen stelde (CGVS 02.10.2017, p. 21). De tolken die ter beschikking staan van het CGVS en van DVZ zijn uiterst professioneel. Dat u een fout op hen afschuift, verandert niets aan hun professionaliteit en volstaat niet om de incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen te uit te klaren. Dat u daarenboven ook tijdens het gehoor op het CGVS uw verklaringen verandert, doet zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer op de helling.

Voorts zei u in uw eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ dat uw oom langs moederszijde u, uw moeder, uw broers en uw zussen naar Jalalabad bracht, vanwaar u uit Afghanistan vluchtte (zie vragenlijst CGVS 02.10.2017, p. 2). Op de zetel van het CGVS beweerde u echter dat uw oom enkel u naar Jalalabad bracht (CGVS 02.10.2017, p. 14, 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u dat u alleen werd gebracht naar het, en dat u het in het begin van de ochtend ook had gezegd (CGVS

02.10.2017, p. 23). Het klopt dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat er een fout was gebeurd in het eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ aangezien er geschreven stond dat uw familie in Jalalabad woonde, maar dat het niet het geval was (CGVS 02.10.2017, p. 2, 3). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring waarbij u enkel had gezegd dat uw familie niet in Jalalabad woont, en dat dit niet inhoudt dat uw oom u en uw familie naar daar kon brengen, herhaalde u louter dat ze niet samen met u gebracht werden (CGVS 02.10.2017, p. 23). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte verklaarde u op het CGVS dat u tweemaal naar het districtscentrum moest gaan om vragen te beantwoorden en dat u daarenboven moest samenwerken met het NDS om informatie in te winnen over de taliban (CGVS 02.10.2017, p. 14, 22). Geconfronteerd met het feit dat u in uw eerste persoonlijk onderhoud niet had gezegd dat u tweemaal naar het districtscentrum moest gaan, beweerde u dat ze u zeiden om te spreken over de hoofdpunten (CGVS 02.10.2017, p. 22). Vervolgens werd u geconfronteerd met het feit dat u ook niets had vermeld over een samenwerking met het NDS, waarop u verklaarde dat de tijd op was en dat u het daarom niet zei (CGVS 02.10.2017, p. 22). U verklaarde eveneens dat u om zes uur vertrokken was uit het opvangcentrum, dat u wachtte in de wachtzaal en dat u pas laat mocht binnenkomen (CGVS 02.10.2017, p. 22). Het is inderdaad zo dat de persoonlijke onderhouden op de DVZ korter zijn dan de persoonlijke onderhouden op het CGVS, maar dit neemt niet weg dat u ook daar geacht wordt om alle relevante feiten die geleid hebben tot uw vertrek uit Afghanistan te vermelden, en in het bijzonder de elementen die de rechtstreekse aanleiding zijn voor uw vertrek uit Afghanistan, zoals de gevraagde samenwerking met het NDS. Bovendien werd u in het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u alle redenen waarom u Afghanistan verliet had kunnen zeggen op uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 02.10.2017, p. 3). U verklaarde dat het kort was en dat er niet voldoende tijd was (CGVS 02.10.2017, p. 3). Er werd u dan de vraag gesteld dat u toch alle redenen had kunnen vermelden, ook al was het kort (CGVS 02.10.2017, p. 3). Hier antwoordde u positief op (CGVS, p. 3). Bovendien werd er u bij de DVZ nog gevraagd of u toevoegingen wilde doen, waarop u ontkennend antwoordde (zie vragenlijst CGVS 02.10.2017, p. 2). Uw bewering dat u geen tijd kreeg, houdt dus geen steek. Dat u, zonder verschoningsgrond, nagelaten heeft alle relevante feiten te vermelden, trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer in twijfel.

Naast deze tegenstrijdige verklaringen zijn er nog andere elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen aantasten. U verklaarde dat u dreigbrieven kreeg van de taliban (CGVS 02.10.2017, p. 14, 15-17). Er werd u gevraagd hoeveel dreigbrieven u in totaal kreeg, waarop u zei dat u er twee kreeg en dat u het verder niet weet (CGVS 02.10.2017, p. 22). U verklaarde eerder tijdens het persoonlijk onderhoud dat u nog steeds in contact was met uw familie (CGVS 02.10.2017, p. 13). U werd gevraagd of u hen gevraagd had of er nog een brief kwam, waarop u antwoorde dat de taliban zelf naar uw huis kwam, dat ze een brief sturen, maar dat als iemand een doelwit is, ze naar uw huis komen en u meenemen (CGVS 02.10.2017, p. 23). De vraag herhaald, zei u dat u het niet vroeg (CGVS 02.10.2017, p. 23). In uw eerste persoonlijk onderhoud had u evenwel verklaard dat u eerst een brief kreeg, en dat u daarna nog twee of drie brieven kreeg (zie vragenlijst CGVS 02.10.2017, p. 2). Geconfronteerd hiermee zei u dat u had gezegd dat er één brief kwam toen u er was, en daarna nog twee of drie andere brieven, en dat u zei dat het er twee of drie zijn (CGVS 02.10.2017, p. 23). Dat u niet op de hoogte bent van het aantal dreigbrieven dat aan u is gericht, ondanks het feit dat u nog steeds in contact bent met uw familie, is niet aannemelijk. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Vervolgens is de inhoud van de twee dreigbrieven die u neerlegde niet consistent met uw verklaringen. Zo verklaarde u dat er drie van uw klanten gedood werden (CGVS 02.10.2017, p. 20). Uit de inhoud van de eerste dreigbrief die u ontving blijkt echter dat "you will be investigated regarding four taliban members martyrdom", dus dat er geen drie maar vier leden van de taliban om het leven kwamen. Dat de documenten die u neerlegt niet overeenstemmen met uw verklaringen, ondermijnt des te meer de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Tegelijkertijd wordt ook de bewijswaarde van de brieven die u neerlegt aangetast.

Bovendien komt de inhoud van de twee dreigbrieven onderling niet overeen. In de eerste dreigbrief met datum 8 augustus 2015 wordt er gezegd dat u twee weken de tijd heeft om u aan te geven. In de tweede dreigbrief met datum 13 augustus 2015 wordt er gezegd dat u twee weken geleden werd gezegd om u aan te geven. Nochtans zit er tussen de twee dreigbrieven een verschil van amper vijf dagen. Verder kunnen deze brieven de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen

bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien kan dergelijk stuk gemakkelijk door eenieder op uw vraag en instructie opgesteld zijn. Ook blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er een bloeiende handel bestaat in dergelijke brieven, die worden opgesteld met het oog op een asielaanvraag in Europa (zie administratief dossier). Dit element doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte verklaarde u dat uw familie nog steeds problemen heeft omwille van uw problemen (CGVS 02.10.2017, p. 13). Zo verklaarde u dat de taliban nog steeds naar uw huis komt en dat ze vragen naar u (CGVS 02.10.2017, p. 13). De laatste keer dat ze kwamen, waar u op de hoogte van bent, is ongeveer drie maanden geleden (CGVS 02.10.2017, p. 14). De taliban zouden in 2019 uw oom gedood hebben en later ook uw broer K. (...) (CGVS 07.10.2020, p. 4). Dat de taliban jaren later nog steeds uw familie zouden bedreigen en uw oom en broer zouden doden omdat u problemen had met hen is niet aannemelijk. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u probleemloos verbleven heeft in Afghanistan voor uw komst naar België, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw vluchtproblemen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan deze problemen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegde veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara kan enkel uw verklaringen in verband met uw identiteit en uw herkomst ondersteunen, welke niet in twijfel worden getrokken. De twee enveloppes die u neerlegde afkomstig uit Laghman en Jalalabad ondersteunen louter uw verklaringen dat u post ontvangt uit Afghanistan, maar deze documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. U legde tevens een enveloppe neer die werd verzonden vanuit Peshawar. U verklaarde dat de brief niet kon gezonden worden van daar, en dat het werd gestuurd naar Pakistan, waar het in een andere enveloppe werd gestoken (CGVS 02.10.2017, p. 18). Deze verklaring is niet aannemelijk aangezien u zelf enveloppes heeft voorgelegd waaruit blijkt dat u post kan ontvangen uit Laghman en Jalalabad, beiden in Afghanistan. Bijgevolg kan ook dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen.

Verder legde u een brief neer van het districtshuis waarin de dood van uw oom en uw broer bevestigd worden. Het moet worden opgemerkt dat deze brief dateert van 28 september 2020. Uw oom en uw broer zouden echter in augustus en november 2019 gedood zijn. Deze brief is dus een jaar na de feiten pas opgesteld. Dit wijst erop dat dit document enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde aanzienlijk vermindert. Een document heeft in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Daarnaast is blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009

(GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad

Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als het gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. De Guidance Note stelt voorts dat bij de beoordeling van de redelijkheid de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker van belang zijn, zoals: de leeftijd van de verzoeker, de mogelijkheid om zich op de arbeidsmarkt te begeven, het gebrek aan bijkomende kwetsbaarheden omwille van gender, het instaan voor het onderhoud van een gezin, de afwezigheid van gezondheidsproblemen, lokale kennis o.a. van de normen in de samenleving en kennis van de stad, de professionele, scholings- en economische achtergrond van de verzoeker, het bestaan van een ondersteunend netwerk etc.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd, professionele en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Hoewel uw scholing eerder beperkt is, kan u wel rekenen op relevante werkervaring die u opdeed toen u uw eigen winkel opende langs de snelweg (CGVS 07.10.2020, p. 12). Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U moeder, broer en verloofde wonen op minder dan een uur rijden van de stad Jalalabad (CGVS 07.10.2020, p. 6-7). Bovendien staat het huis van uw oom, die overleden zou zijn, ter beschikking in de stad Jalalabad (CGVS 07.10.2020, p. 6) en ging u zelf regelmatig naar de stad (CGVS 07.10.2020, p. 11). U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet kan terugkeren omdat u een probleem heeft met de taliban, die aanwezig zijn in het hele land (CGVS 07.10.2020, p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.2. Nadat de verzoekende partij artikel 4 van de richtlijn 2004/83 geciteerd heeft, gaat zij in op de verschillende onderdelen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij benadrukt dat het incident 2 à 3 dagen voor haar vertrek uit Afghanistan plaatsvond. Er waren vier personen in haar winkel, waarvan drie personen beschoten werden. Deze personen zijn uiteindelijk ook overleden. De verzoekende partij geeft aan dat zij naar het districtshuis diende te gaan en daar door de NDS ondervraagd werd. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij tweemaal naar het districtshuis diende te gaan. De verzoekende partij erkent dat ze dit niet aangehaald heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dit is te wijten aan de korte duur van het gehoor. In het verzoekschrift verklaart de verzoekende partij dat zij om 6 uur vertrokken is om op tijd te zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar uiteindelijk pas om 16 uur gehoord werd. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op het aantal dreigbrieven dat zij gekregen heeft en het aantal talibanleden die overleden zijn. De verzoekende partij geeft ook aan dat er niet kan getwijfeld worden aan haar geloofwaardigheid, en dus ook niet aan haar vluchtproblemen. Ze stelt dat zij haar land niet zou verlaten hebben indien ze er geen problemen gekend zou hebben. Ze vervolgt dat door haar problemen uiteindelijk haar oom en broer gedood werden. De verzoekende partij gaat ook in op de brief die ze neergelegd heeft. De verzoekende partij erkent dat de brief dateert van 28 september 2020, maar geeft aan dat ze nooit iets anders verklaard heeft. Deze brief dateert van 28 september 2020 omdat ze dit pas na het arrest van de Raad van februari 2020 aangevraagd heeft. Na dit arrest heeft zij stappen ondernomen om haar verklaringen aangaande de dood van haar oom en broer verder te ondersteunen. De verzoekende partij verklaart ook dat het origineel document onderweg is.

Tot slot betwist de verzoekende partij het intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad. De verzoekende partij betoogt dat:

“1. Verzoekende partij is geen alleenstaande, hij is verloofd. Hij is bovendien ook de verantwoordelijke van zijn familie, zowel van zijn moeder als van zijn verloofde. Zijn vader is overleden. Zijn oom is overleden. Zijn broer K. (...) is overleden. Zijn andere broer is vertrokken.

2. Verzoekende partij heeft maar 2 jaar een shop gehad en dit is ondertussen meer dan 5 jaar geleden. Verzoekende partij heeft immers Afghanistan reeds verlaten in augustus 2015. De situatie in Afghanistan, zelfs op economisch vlak, is totaal veranderd. Het is onredelijk om van verzoekende partij te verwachten dat hij hier zijn weg in zal kunnen vinden. Nog meer onredelijk is de beslissing te baseren op zijn beperkte werkervaring van meer dan 5 jaar geleden en op basis daarvan te oordelen dat hij de nodige lokale kennis heeft van de heersende (wat dus actuele wil zeggen) normen.

3. Verzoekende partij kan niet lezen en schrijven.

4. Verzoekende partij heeft geen middelen meer om iets nieuws op te starten in Afghanistan. De opstart van zijn shop, nu ondertussen een 7-tal jaren geleden, was indertijd mogelijk geweest door zijn spaargelden op te gebruiken en zaken te verkopen. Evenwel is dit allemaal nu weg. Er zijn geen spaargelden meer en er valt niets te verkopen. Het gaat niet op om naar het verleden te verwijzen om daar uit af te leiden dat zijn huidige situatie dezelfde zal zijn.

5. Het CGVS gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij verantwoordelijk is en blijft voor zowel zijn moeder als zijn verloofde.

6. Het CGVS gaat ook volledig voorbij dat verzoekende partij zelf ook volledig veranderd is. Hij woont ondertussen al meer dan 5 jaar in België, in een westerse samenleving. Verzoekende partij heeft zich aangepast aan deze samenleving en is niet meer dezelfde persoon dan 5 jaar geleden om zomaar terug te gaan. Hij kan niet meer wonen in Afghanistan, of dit nu Jalalabad is of een andere streek.

7. Het CGVS gaat ook volledig voorbij dat verzoekende partij zelf ook volledig veranderd is in de ogen van de Afghaanse gemeenschap in Afghanistan. Verzoekende partij heeft niet onderzocht hoe verzoekende partij in Afghanistan zal aanschouwd worden. Hij zal aanzien worden als verwesterd. Hij zal aanzien worden als iemand die niet meer dezelfde waarden en normen heeft als de mensen in Afghanistan. In Afghanistan zijn ze de mening toegedaan dat iedereen die in Europa heeft gewoond en al zeker voor lange tijd, van godsdienst is veranderd. Hiervan is het CGVS op de hoogte doch heeft het CGVS nagelaten om dit gegeven in diens beslissing te betrekken.

8. Verzoekende partij begrijpt niet over wie het CGVS het heeft als deze spreekt over familie, stam en/of clan familieleden die ondersteunend zouden zijn.

De oom is gestorven, zijn broer K. (...) is gestorven, zijn vader is overleden, er is niemand die hem kan helpen of ondersteunen op financieel vlak. De moeder en de verloofde zijn nog in Afghanistan op inderdaad iets minder dan een uur rijden van de stad Jalalabad. Maar wat verzoekende partij niet begrijpt in deze redenering: meent het CGVS dat de moeder en de verloofde die wonen op iets minder dan een uur rijden van de stad Jalalabad de ondersteuning zijn voor verzoekende partij? De streek waar de moeder en de verloofde wonen, behoort tot een streek waarvoor de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Het is daarom dat er een intern vestigingsalternatief wordt voorgesteld door het CGVS. Zijn zij dan een ondersteuning doordat verzoekende partij steeds op en af vanuit Jalalabad naar dit gebied waarvan het CGVS oordeelt dat niemand er veilig is, moet afzakken. Er kan toch niet worden geoordeeld dat zij een ondersteuning zijn als zij in een gebied wonen waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend.

9. Het huis van de oom is niet van verzoekende partij. Bovendien wordt zoiets niet aanvaard in de Afghaanse cultuur en gemeenschap. Hij moet zorgen voor zijn verloofde. Zijn verloofde moet niet zorgen voor hem. Hij kan dus niet zeggen dat hij daar gaat wonen want dit wordt niet aanvaard in de Afghaanse gemeenschap.

10. Het CGVS stelt dat hij regelmatig naar de stad ging. Verzoekende partij verduidelijkt dit. Hij ging 1 per maand of 1x per 2 maanden maximum indertijd, ondertussen meer dan 5 jaar geleden, naar de stad Jalalabad en dit enkel om zaken te kopen voor de winkel, steeds op dezelfde plaats. Sommige maanden dient hij zelfs niet te gaan. Hij ging er enkel naartoe om zaken te kopen voor de winkel. Hij wist niets over de stad en de omgeving. Hij nam de taxi, kocht de spullen op dezelfde plaats op een soort bazaar om dan terug te komen. Voor de rest kende hij er niets.

11. Als er wordt verwezen naar het feit dat hij tot in Europa is geraakt en dat dit gefinancierd werd om de financiële draagkracht van het netwerk en de hervestiging in een vreemde gemeenschap aan te tonen, dan kan dit als argument bij eenieder die een verzoek om internationale bescherming indient, aangehaald worden en kan aan elkeen een vestigingsalternatief worden voorgesteld en wordt zo de vigerende wetgeving en de mogelijkheid om internationale bescherming te krijgen, volledig uitgehold.

12. De oom langs moederszijde heeft indertijd alles gefinancierd doch deze is ondertussen gestorven. Er is geen financiële ondersteuning aanwezig."

De verzoekende partij haalt voorts aan dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt om de situatie in Jalalabad te beoordelen verouderd is daar ze dateert van 12 maart 2020, terwijl ondertussen de wereld met een pandemie geconfronteerd is ten gevolge van Covid19.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd.

4. De aanvullende nota

4.1. Op 2 februari 2021 dient de verwerende partij een aanvullende nota in die betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Afghanistan. De verwerende partij doet dit op basis van onderstaande rapporten, waarvan zij eveneens een weblink toevoegt:

- UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018
- EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation –September 2020, p. 1-54 en 227-236
- EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis, December 2020
- COI Focus Afghanistan: veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020
- Kaart Jalalabad City Region, 27 november 2019.

4.2. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij de originele brief die door het districtshuis werd opgesteld samen met de envelop waarin deze brief werd verstuurd neer.

5. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij stelt Afghanistan ontvlucht te zijn omdat ze vreest door de taliban gedood te worden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar taskara, twee dreigbrieven van de taliban, de brief van het districtshuis omtrent het overlijden van haar broer en oom. De verzoekende partij brengt ook de enveloppes bij waarin deze documenten verstuurd werden.

Haar taskara heeft betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Omtrent de dreigbrieven die bijgebracht worden, kan vastgesteld worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Brieven die zogezegd door de taliban opgesteld zijn, kunnen voor een bepaalde som geld aangekocht worden (stuk 6, administratief dossier (hierna: AD), CEDOCA, Afghanistan, corruptie en documentfraude, 21 november 2017, p.12-13). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Daarenboven heeft de verzoekende partij verklaard dat drie van haar klanten gedood werden (notities persoonlijk onderhoud (hierna: NPO) 2 oktober 2017, p. 20), terwijl in de eerste dreigbrief vermeld wordt dat vier leden van de taliban om het leven kwamen. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Bovendien komt de inhoud van de twee dreigbrieven onderling niet overeen. In de eerste dreigbrief met datum 8 augustus 2015 wordt er gezegd dat u twee weken de tijd heeft om u aan te geven. In de tweede dreigbrief met datum 13 augustus 2015 wordt er gezegd dat u twee weken geleden werd gezegd om u aan te geven. Nochtans zit er tussen de twee dreigbrieven een verschil van amper vijf dagen.”*

De enveloppes geven enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Afghanistan ontvangen heeft.

Aan de brief met referentienummer 13190270 kan geen bewijswaarde toegekend worden, daar deze brief een verklaring van de verzoekende partij ten aanzien van autoriteiten van het district Qarghai betreft, terwijl de verzoekende partij op voormeld ogenblik reeds in België verbleef. De tweede brief betreft een brief van de districtschef van Qarghai. Wederom dient vooreerst vastgesteld te worden dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Daarenboven verwijst deze brief ook naar de brief met referentienummer 13190270, waaraan geen bewijswaarde kan toegekend worden zoals hoger reeds aangegeven.

Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers asielrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij terecht motiveert dat de verzoekende partij verschillende tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft:

- Ten eerste heeft de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken het gevecht waarbij één klant om het leven kwam gesitueerd ongeveer twee of drie maanden voor haar vertrek uit Afghanistan (zie vragenlijst CGVS, p. 2). Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard dat het gevecht waarbij deze persoon om het leven kwam twee dagen voor haar vertrek plaatsvond (NPO 2 oktober 2017, p. 19). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweerde de verzoekende partij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud deze personen klanten waren sinds drie of vier maanden, en dat dit incident twee dagen voor haar vertrek plaatsvond (NPO 2 oktober 2017, p. 20).
- Ten tweede heeft de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat één van haar vaste klanten om het leven gekomen was (zie vragenlijst CGVS, p. 2), doch tijdens het eerste persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard dat er drie van hen beschoten werden (NPO 2.10.2017, p. 19). Voorts wordt gemotiveerd dat: *“Gevraagd of deze allemaal overleden waren, zei u dat u er naartoe ging, dat u foto’s werden getoond en dat u enkel zei dat u die en die en die persoon kende (CGVS 02.10.2017, p. 20). U zei tevens dat toen u de volgende dag ging, dat u gezegd werd dat u banden had met deze mensen (CGVS 02.10.2017, p. 20). De vraag herhaald, verklaarde u dat u wist dat H. (...) gedood was, maar dat u het niet wist van de andere twee (CGVS 02.10.2017, p. 20). Hierop werd u gezegd dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud had verklaard dat er één van uw klanten werd gedood, waarop u plots uw verklaring aanpaste (CGVS 02.10.2017, p. 20). U zei toen dat u niet zei dat het één persoon was, maar drie, en dat u zei dat nog één persoon in leven was (CGVS 02.10.2017, p. 20). Dat u uw verklaringen aanpast naargelang u wordt geconfronteerd met eerdere verklaringen, ondergraaft in grote mate de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”*
- Ten derde heeft de verzoekende partij ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de plaats waar zij na het gevecht gehoord werd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij verklaard dat zij op het politiecommissariaat (zie vragenlijst CGVS, p. 2) uitgenodigd werd, terwijl ze tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat ze naar het districtshuis moest gaan, waar ze ondervraagd werd door de politiecommandant (NPO 2.10.2017, p. 20-21). Echter, verder tijdens het onderhoud heeft de verzoekende partij verklaard dat ze enkel door NDS ondervraagd werd, weliswaar in de aanwezigheid van de politie (NPO 2 oktober 2017, p.21).
- Ten vierde heeft de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat haar oom langs moederszijde haar samen met haar moeder, broers en zussen naar Jalalabad gebracht, vanwaar de verzoekende partij uit Afghanistan gevlucht is (zie vragenlijst CGVS 02.10.2017, p. 2). Daarentegen heeft de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaard dat haar oom enkel haar naar Jalalabad gebracht heeft (NPO 2.10.2017, p. 14, 23).
- Ten vijfde heeft de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet verklaard dat zij tweemaal naar het districtscentrum moest gaan om vragen te beantwoorden en dat ze daarenboven moest samenwerken met het NDS om informatie over de taliban in te winnen, terwijl ze dit wel tijdens haar persoonlijk onderhoud aanhaalt (CGVS 02.10.2017, p. 14, 22).

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers relaas ernstig wordt ondermijnd door zijn onaannemelijk en tegenstrijdige verklaringen. Daarenboven blijkt uit het geheel van het eerste persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij niet weet hoeveel dreigbrieven de taliban aan haar gericht heeft, ondanks het feit dat ze nog steeds in contact is met haar familie. Dit element tast de geloofwaardigheid van haar verklaringen verder aan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet

aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

Wat de situering van het gevecht betreft, herhaalt de verzoekende partij dat het gevecht zich 2 à 3 dagen voor het vertrek voordeed en dat de slachtoffers reeds 2 à 3 maanden klanten waren. Ook benadrukt de verzoekende partij dat zij vier van haar vaste klanten aangeduid heeft, doch er drie klanten beschoten werden en overleden zijn. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweemde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft.

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat ze bij het begin van haar eerste persoonlijk onderhoud aangegeven heeft dat bij het invullen verkeerdelijk genoteerd werd dat haar familie in Jalalabad woonde. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij de familiesamenstelling aangegeven werd dat het gezin van de verzoekende partij in Jalalabad woonde bij de broer van haar moeder en bij vraag 3.5. van de vragenlijst zelf tijdens het vrije relaas verzoeker verklaard heeft dat *“mijn oom langs moederszijde heeft mij en mijn broers en zussen naar Jalalabad gebracht en de volgende ochtend ben ik Afghanistan uit gevlucht.”* Gelet op de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het vrije relaas en de specifieke correctie van de verzoekende partij aan het begin van het eerste persoonlijk onderhoud waar ze aangeeft dat haar gezin niet in Jalalabad woont, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Het klopt dat u in het begin van het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat er een fout was gebeurd in het eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ aangezien er geschreven stond dat uw familie in Jalalabad woonde, maar dat het niet het geval was (CGVS 02.10.2017, p. 2, 3). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaring waarbij u enkel had gezegd dat uw familie niet in Jalalabad woont, en dat dit niet inhoudt dat uw oom u en uw familie naar daar kon brengen, herhaalde u louter dat ze niet samen met u gebracht werden (CGVS 02.10.2017, p. 23). Het louter ontkennen van een eerder gemaakte verklaring is geen afdoende uitleg voor de bovenstaande tegenstrijdigheid en doet bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”* Het betoog in het verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan.

De verzoekende partij betoogt ook dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende tijd gehad heeft om haar vluchtrelaas uiteen te zetten. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas vermeldt en dat deze verklaringen gelijkaardig zijn aan de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (AD, stuk 7, verklaring voorafgaand aan vragenlijst). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar vluchtmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar vluchtrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Daarenboven werd haar bij het invullen van de vragenlijst ook uitdrukkelijk nog gevraagd of ze nog iets toe te voegen had (vraag 3.7.). De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

De vaststelling dat verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft over de situering van het gevecht, het aantal vaste klanten die gedood werden, de plaats van ondervraging en wie met haar naar Jalalabad gegaan is, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Ook het gegeven dat ze bij het invullen van de vragenlijst niet aangegeven heeft dat ze tweemaal naar het districtshuis gegaan is, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij nogmaals aan dat zij om zes uur uit het centrum vertrokken is daar ze op tijd op de Dienst Vreemdelingenzaken zou zijn, maar dat zij pas om 16 uur aan de beurt gekomen is. De verzoekende partij tracht de veelvuldige tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud en het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken alzo te vergoelijken. Niets wijst erop dat de toestand van de verzoekende partij

tijdens op de Dienst Vreemdelingenzaken dermate verstoord was dat het een serene en objectieve invulling van de vragenlijst onmogelijk heeft gemaakt en dat daardoor de talrijke tegenstrijdigheden kunnen worden verklaard. Bij het invullen van de verschillende documenten op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft de verzoekende partij nooit aangegeven dat ze te vermoeid was om de procedure te doorlopen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook verwacht worden dat hij tijdens de procedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar vluchtrelaas en de aanleiding waren voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het overlijden van haar broer en maternale oom het gevolg is van haar problemen met de taliban, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Ten slotte verklaarde u dat uw familie nog steeds problemen heeft omwille van uw problemen (CGVS 02.10.2017, p. 13). Zo verklaarde u dat de taliban nog steeds naar uw huis komt en dat ze vragen naar u (CGVS 02.10.2017, p. 13). De laatste keer dat ze kwamen, waar u op de hoogte van bent, is ongeveer drie maanden geleden (CGVS 02.10.2017, p. 14). De taliban zouden in 2019 uw oom gedood hebben en later ook uw broer K. (...) (CGVS 07.10.2020, p. 4). Dat de taliban jaren later nog steeds uw familie zouden bedreigen en uw oom en broer zouden doden omdat u problemen had met hen is niet aannemelijk. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u probleemloos verbleven heeft in Afghanistan voor uw komst naar België, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw vluchtproblemen. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan deze problemen.”* Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar andere broer Afghanistan zou hebben verlaten omwille van haar problemen met de taliban.

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet aannemelijk.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat zij door haar lang verblijf in Europa vervreemd is van de Afghaanse samenleving. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan als een verwesterde man gepercipieerd en gevisieerd zou worden. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar verblijf in Europa van haar een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. De verzoekende partij beperkt zich desbetreffend tot louter blote beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen.

Het bovenstaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een

reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de gegeven omstandigheden een onderzoek naar een intern vestigingsalternatief zich opdringt. *In casu* stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de agglomeratie Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Mansoor Kalai, gelegen in het district Qarghayi van de Afghaanse provincie Laghman, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Ook in haar aanvullende nota maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst, daar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt. Ter terechtzitting maakt de verwerende partij nog steeds op impliciete wijze een negatieve beoordeling van de veiligheidssituatie van verzoekers regio van herkomst.

Bijgevolg dringt zich een onderzoek naar het intern vestigingsalternatief op.

Dit intern vluchtalternatief moet zowel veilig als redelijk zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de algemene situatie in het vestigingsalternatief en met de persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoeker.

Hoewel de richtlijnen van UNHCR (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018) en EASO (*“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van december 2020) inzake een intern vestigingsalternatief niet bindend zijn, is het nuttig om bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief deze richtlijnen, waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing en aanvullende nota zelf verwijst, in overweging te nemen.

Wat betreft de voorwaarde van veiligheid, overwegen EASO (p. 127) en UNHCR (p. 160 e.v.) dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de verzoeker in het voorgestelde hervestigingsgebied geen (nieuw) risico loopt op vervolging of ernstige schade.

In de aanvullende nota van 2 februari 2021 actualiseert de verwerende partij haar beoordeling over de veiligheidssituatie in de provincie en de agglomeratie Jalalabad. Inzake de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad motiveert de commissaris-generaal in de aanvullende nota terecht als volgt: *“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het

slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke minimale elementen bij. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de agglomeratie Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

8.5. Dit besluit neemt niet weg dat in het kader van een beoordeling van de redelijkheid van het voorgestelde intern hervestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met de algemene (veiligheids)situatie in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond. Deze beoordeling mag niet worden verward met de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De vraag is hier niet of verzoeker een risico loopt op ernstige schade in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond, hetgeen hierboven al negatief werd beantwoord, maar wel of van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich aldaar hervestigt, aangezien de veiligheidssituatie is gewijzigd sinds 2017. In dit kader merkt de Raad op dat het district Jalalabad in de ‘conflict severity map’ van UNOCHA op niveau 2 wordt ingeschaald (EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis, juni 2019, p. 85-86). In het tweede kwartaal van 2020 wees RS Nangarhar aan als de provincie met het hoogste aantal burgerslachtoffers in het hele land. Wat de ernst van het conflict betreft, werd Nangarhar vermeld als een van de meest actieve conflictgebieden door de secretaris-generaal van de VN in de verslagen van september 2019 en maart 2020. Khogyani, Sherzad, Achin en Jalalabad zijn de meest door geweld getroffen districten. Jalalabad was het meest getroffen district door gewelddadige gebeurtenissen tegen burgers (EASO COI Afghanistan – security situation, september 2020, p. 232 - 235). Ten slotte moet ook worden gewezen op het feit dat het conflict in Afghanistan zeer volatiel blijft. De Raad houdt dus, onder meer, rekening met de graad van geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te beoordelen.

8.6. Zoals reeds vermeld, meent UNHCR in zijn richtlijnen dat het bestaan van een sociaal netwerk een voorwaarde is om een intern vestigingsalternatief als redelijk te beschouwen. De enige uitzondering hierop vormen alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen die geen specifieke kwetsbaarheden hebben. UNHCR meent dat zulke personen overleven zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke en semi-stedelijke gebieden. Deze enige uitzondering moet restrictief worden gelezen en is afhankelijk van: (i) de aanwezigheid van “*bepaalde omstandigheden*”, niet nader gedefinieerd, (ii) het gegeven dat het betrokken gebied onder controle valt van de regering en (iii) het gegeven dat de nodige infrastructuur en mogelijkheden tot levensonderhoud beschikbaar zijn zodat ontheemden in hun elementaire levensbehoeften kunnen voorzien (p. 110). De Raad kan zich voegen naar deze analyse van UNHCR waarnaar de commissaris-generaal overigens ook in de bestreden beslissing verwijst.

8.7. *In casu* wordt niet betwist dat de stad Jalalabad en de agglomeratie errond onder controle staat van de regering.

8.8. De bestreden beslissing spreekt zich niet uit over de beschikbaarheid van de nodige infrastructuur en mogelijkheden om in elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Vooreerst blijkt uit de COI Focus van 12 maart 2020 dat een rapport van Oxfam van mei 2017 stelt dat 59 % van de bevolking in de stad Jalalabad bestaat uit IDP's en/of uit terugkeerders. De combinatie van een snelle bevolkingsgroei, migratie van het platteland naar de steden en ontheemding zorgt ervoor dat de druk op stedelijke centra verder toeneemt en leiden tot een steeds grotere vraag naar lokale voorzieningen en basisdiensten. In 2019 behoren Behsud, Jalalabad, Surkhrod en Chaparhar tot de 25 districten in Afghanistan die de meeste IDP's en terugkeerders (returnees) opvangen. De instroom van

kwetsbare bevolkingsgroepen als IDP's en terugkeerders in de steden Kabul en Jalalabad maakt dat de humanitaire noden in de provincies Kabul en Nangarhar hoog zijn. In voormelde COI wordt omtrent de toegang tot de basisvoorzieningen in Jalalabad gesteld dat:

- een onderzoek uit 2014 plaatst Jalalabad, naast Kandahar, bovenaan de lijst van Afghaanse steden met het hoogste niveau van voedselonzeekerheid. De toegang tot basisvoorzieningen en -diensten (in het bijzonder toegang tot stromend water) blijkt in Jalalabad minder problematisch te zijn dan in andere steden. De toegang tot elektriciteit blijkt wel een probleem te zijn. Vooral de IDP's in Jalalabad hebben te kampen met voedselonzeekerheid.
- de tarweprijzen liggen in Jalalabad in 2019 boven het vijfjaarsgemiddelde.
- de 141 gezondheidsfaciliteiten in Nangarhar moeten dienst doen voor meer dan 3,9 miljoen personen, 57 % ervan zijn overbelast. De stad Jalalabad herbergt 18 gezondheidsfaciliteiten. Het provinciale ziekenhuis in de stad is vaak overbelast.
- vergeleken met de bewoners van andere grote Afghaanse steden toont een studie van Samuel Hall aan dat de inwoners van Jalalabad een lager opleidingsniveau hebben. Hoewel het een algemeen probleem is in Afghanistan, hebben vooral regio's die veel IDP's en terugkeerders opvangen, zoals Kunar en Nangarhar in het oosten, te kampen met een slechte kwaliteit van onderwijs door onveilige en ongeschikte infrastructuur, onvoldoende lesmateriaal en overbevolking.
- de stad Jalalabad ondervindt regelmatig stroompannes. De beperkte elektriciteitstoevoer zorgt ervoor dat veel inwoners van de stad beroep moeten doen op generatoren om voldoende stroom te voorzien. In juni 2017 wordt een derde elektriciteitstransformator geïnstalleerd in de stad. Deze ingreep zorgt ervoor dat de stroomonderbrekingen verminderen. Volgens een analyse van AAN zijn Jalalabad, Behsud en Surkhrod de enige districten in Nangarhar waar er op permanente basis elektriciteit geleverd wordt aan de inwoners.
- net zoals andere steden in Afghanistan, heeft Jalalabad geen bijgewerkt stadsplan en tot de stad een nieuw plan heeft goedgekeurd, blijft het bestaande 50-jaar oude plan de officiële blauwdruk van de stad. Zowel voor de stad als voor de inwoners betekent dit dat gemeenschapsbehoeften en gemeentelijke doelen niet kunnen worden bereikt, dat diensten niet adequaat worden verstrekt en dat het grondgebruik ongecontroleerd blijft. Eind april 2014 werden plannen voor een stedelijk masterplan voor de stad gelanceerd. Grote constructieprojecten in Jalalabad en in het district Behsud (nieuwe wegen, investeringen in ziekenhuizen en creatie van markten) creëren sindsdien werkgelegenheid en geven de handel een boost.

8.9. De Raad meent dat, gelet op bovenstaande analyse, het aan de commissaris-generaal toekomt om aan te tonen dat, niettegenstaande deze algemene omstandigheden, de individuele omstandigheden van verzoeker toelaten te besluiten dat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich hervestigt in de agglomeratie Jalalabad.

8.10. Voor wat betreft de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, wordt in de bestreden beslissing gesteld: *"U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd, professionele en economische achtergrond, over ruime mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. Hoewel uw scholing eerder beperkt is, kan u wel rekenen op relevante werkervaring die u opdeed toen u uw eigen winkel opende langs de snelweg (CGVS 07.10.2020, p. 12). Gelet op de nabijheid van uw dorp bij de stad heeft u de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio. U moeder, broer en verloofde wonen op minder dan een uur rijden van de stad Jalalabad (CGVS 07.10.2020, p. 6-7). Bovendien staat het huis van uw oom, die overleden zou zijn, ter beschikking in de stad Jalalabad (CGVS 07.10.2020, p. 6) en ging u zelf regelmatig naar de stad (CGVS 07.10.2020, p. 11). U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk. Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en u hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Jalalabad zou kunnen vestigen.*

Men kan dus concluderen dat gelet op uw persoonlijke omstandigheden en profiel, een intern vestigingsalternatief in de agglomeratie Jalalabad voor u veilig en redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet kan terugkeren omdat u een probleem heeft met de taliban, die aanwezig zijn in het hele land (CGVS 07.10.2020, p. 11). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze

niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

In het arrest van 6 februari 2020 met nummer 232 295 heeft de Raad geoordeeld dat: *“De Raad merkt in deze op dat de beoordeling van verzoekers persoonlijke situatie in het kader van een voorgesteld intern vestigingsalternatief dateert van 27 oktober 2017. Het houdt geen rekening met gewijzigde omstandigheden in verzoekers huidige persoonlijke situatie, zoals het gegeven dat verzoeker sinds november 2015 in België verblijft. Verzoeker is al geruime tijd niet meer in Afghanistan geweest waardoor het niet langer zeker is dat hij daar heden nog “over de nodige contacten en ondersteuning”, die de commissaris-generaal – gelet op de motieven in de bestreden beslissing – zelf bepalend acht voor de redelijkheid van het voorgestelde vestigingsalternatief voor verzoeker in de stad Jalalabad. Bovendien geeft verzoeker aan dat de oom die in Jalalabad woont en met wiens dochter hij verloofd is, vier maanden geleden overleden is, weliswaar zonder dit te staven. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de verzoekende partij nog andere familieleden heeft in Jalalabad. Tijdens het gehoor haalt de verzoekende partij wel aan dat er nog stamleden in Jalalabad wonen, doch werden hier geen verdere vragen over gesteld (gehoorverslag 2 oktober 2017, p.13). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier is het onduidelijk of de verzoekende partij al dan niet nog andere familieleden in Jalalabad heeft. Immers heeft de verzoekende partij tijdens het gehoor bij het CGVS aangehaald dat zijn moeder, broers en zussen in Laghman wonen en enkel zijn oom in Jalalabad. De verzoekende partij ging voor zijn vlucht weliswaar een à twee keer per maand naar Jalalabad om inkopen te doen voor zijn winkel (gehoorverslag 2 oktober 2017, p.13), maar heeft er zelf nooit verbleven.*

De Raad besluit dat een geactualiseerde beoordeling van de redelijkheid van het voorgesteld intern vestigingsalternatief in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond zich opdringt, waarbij rekening wordt gehouden met de huidige veiligheidssituatie en de huidige algemene omstandigheden voor intern ontheemden aldaar en alsook met verzoekers huidige individuele omstandigheden. In dit opzicht, herinnert de Raad eraan dat de bewijslast bij de commissaris-generaal ligt en dat verzoeker de mogelijkheid moet hebben om zijn opmerkingen te laten gelden met betrekking tot het voorgestelde vestigingsalternatief.”

De Raad vindt onvoldoende elementen terug in de bestreden beslissing en in het administratief dossier om de conclusie van de verwerende partij, met name dat de verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad beschikt over een redelijk intern vestigingsalternatief, bij te treden.

Uit de huidige bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat de maternale oom van de verzoekende partij overleden is en dat de moeder, de broer en de verloofde van de verzoekende partij in het dorp van herkomst verblijven. Het is inderdaad zo dat de overleden maternale oom van de verzoekende partij nog een woning in Jalalabad heeft, maar er blijkt geenszins op welke gronden de verzoekende partij op deze woning aanspraak kan maken. Uit de verschillende gehoorverslagen blijkt dat de verzoekende partij de twee jaren voorafgaand aan haar vertrek uit Afghanistan een winkel uitbaatte in haar dorp van herkomst op de Bilal Mouman market waar cake, thee, snoepgoed en ballen verkocht werden. Om producten voor haar winkel aan te kopen ging de verzoekende partij om de maand of twee naar Jalalabad. Vooraleer de verzoekende partij de winkel uitbaatte, werkte ze samen met haar vader op de velden. Uit de notities van het persoonlijk blijkt niet dat er leden van de “extended family” van de verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad verblijven. In de bestreden beslissing wordt er voorts aangegeven dat: *“kan u rekenen op een ondersteunend netwerk van familie-, stam- en/of clanleden in de regio”*. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij aangeeft dat er leden van haar stam in Jalalabad wonen, doch de verzoekende partij verklaart ook dat ze deze stamleden niet bij naam kent of weet waar ze wonen. Daarenboven blijkt uit het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoekende partij enkel naar Jalalabad ging om inkopen te doen voor haar winkel, maar niet dat ze er interactie had met andere inwoners of stamleden die in Jalalabad verbleven. Nu haar maternale oom die in Jalalabad woonde overleden is, blijkt niet of de verzoekende partij aldaar nog op hulp of bijstand van andere personen kan rekenen. De EASO guidance note december 2020 verwijst naar EASO COI, Afghanistan Networks, februari 2018. Hierin valt te lezen dat de mate van ondersteuning van stam- en clanleden afhangt van hoe hecht de persoonlijke relatie is, alsmede van de financiële situatie en de middelen zijn (p.16). *In casu* verblijft de verzoekende partij sinds november 2015 in België en blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 7 oktober 2020 dat de verzoekende partij contact heeft met haar moeder in haar dorp van herkomst, maar niet met andere personen in de agglomeratie Jalalabad.

Bijgevolg, gelet op de algemene omstandigheden die de agglomeratie Jalalabad kenmerken met inbegrip van de veiligheidssituatie zoals hoger beschreven, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, acht de Raad het gegeven dat de verzoekende partij een gezonde jongeman is, die, zowel Dari als Pashtou spreekt, die destijds gedurende twee jaar een winkel had in Bilal Mouman market waar cake, thee, snoepgoed en ballen verkocht werden, die om de één of twee maanden naar Jalalabad ging om inkopen te doen en die verklaart dat er personen van haar dorp in Jalalabad zouden wonen, op zich onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij in de agglomeratie Jalalabad heden over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Gelet op hetgeen dat voorafgaat maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat de verzoekende partij zich redelijkerwijze kan vestigen in Jalalabad en zich alzo aan het willekeurig geweld in haar regio van herkomst kan onttrekken.

8.11. De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS